

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 2009/13
22.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радолке Маринковић и Гордане Гајић-Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца

ради поништаја решења Владе Републике Србије – Административне комисије 14 број 031-9541/2013 од 14.11.2013. године, у предмету интелектуалне својине, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Завода за интелектуалну својину 990 број 2013/8001-Ж-2013/502 од 20.09.2013. године, као неоснована. Наведеним ожалбеним решењем, ставом 1. диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за признавање права првенства од 28.01.2013. године, за све робе и услуге у класи 16, 24, 25, 35, 40 и 41 на основу потврде Привредне коморе Србије о учествовању на сајму (изложби) у Бриселу, под покровитељством Привредне коморе Србије и Амбасаде Србије у Краљевини Белгији, у поступку по пријави за признање жига број Ж-2013-502 од 02.04.2013. године, за знак у речи "Моо shema (graf)", чији је подносилац овде тужилац, а према ставу 2. диспозитива, наставља се поступак по захтеву за заштиту жигом за пријављене робе и услуге у класама 16, 24, 25, 35, 40 и 41 Међународне класификације роба и услуга, са правом првенства од дана подношења пријаве, 02.04.2013. године.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25.12.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених битних повреда поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно због погрешне оцене другостепеног органа да потврда Привредне коморе Србије од 17.07.2013. године као и потврда од 18.03.2013. године, не могу представљати основ за признавање сајамског права првенства у смислу члана 19. Закона о жиговима, јер је наведеним чланом прописано да ПКС издаје уверење о Међународном карактеру сајма (изложбе) те да није експлицитно регулисано који је орган задужен за издавање уверења за сајмове који су одржани у другим земљама чланицама Париске уније и Светске трговинске организације, а како је међународни сајам коме је тужилац присуствовао, организован и одржан од стране Привредне коморе Србије, потврду није могла да изда нека институција Краљевине Белгије. Навео је да су му тужени и првостепени орган дали рок да прибави потврду од надлежног органа Белгије, али да га нису упутили на орган који је надлежан за издавање такве потврде и због чега сматра да је једина овлашћена институција за издавање предметне потврде било представништво ПКС и Амбасаде Србије у Белгији које му је потврду и издало. Указује да је потврду ПКС о учествовању подносиоца захтева са жигом

“Moo Shema” на сајму који је одржан 2012. године, доставио како би указао на злоупотребу несавесних лица из поступка под ознаком Ж-2013/2015, јер је он користио жиг “Moo Shema” много пре јануара 2013. године. Предложио је да Управни суд применом одредбе члана 43. Закона о управним споровима, у спору пуне јурисдикције, уважи тужбу и поништи наведено решење, те призна тужиоцу право првенства од 28.01.2013. године за све робе и услуге у класи 16, 24, 25, 35, 40 и 41 Међународне класификације роба и услуга.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења, те је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и саписа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац поднео захтев за признавање жига број Ж-2013-502, дана 02.04.2013. године, за знак “Moo Shema (graf)”, који је пријављен за робу из класе 16, 24, 25, и услуге из класа 35, 40 и 41 Међународне класификације роба и услуга и да је у том поступку затражио право сајамског првенства од 28.01.2013. године, на основу учешћа на сајму (изложби) у Бриселу под покровитељством Привредне коморе Србије и Амбасаде Србије у Белгији. У доказ наведеном доставио је потврду представништва Привредне коморе Србије у Белгији од 17.07.2013. године. Ожалбеним решењем Завода за интелектуалну својину 990 број 2013/8001-Ж-2013/502 од 20.09.2013. године, ставом 1. диспозитива одбијен је наведени захтев тужиоца за признавање права првенства од 28.01.2013. године, док се према ставу 2. наставља поступак по захтеву за заштити жигом за пријављене робе и услуге у класама 16, 24, 25, 35, 40, 41 Међународне класе роба и услуга, са правом првенства од дана подношења пријаве 02.04.2013. године. Према датом образложењу овако је одлучено јер се сајамско право првенства не може признати на основу достављене потврде представништва Привредне коморе Србије у Белгији, јер се из исте не види да се ради о сајму односно изложби међународног карактера, у смислу члана 19. Закона о жиговима, будући да у конкретном случају наведена изложба није одржана у Републици Србији, па Привредна комора Србије тј. њено представништво у Белгији није надлежан орган за издавање ове потврде. Према образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је испуњеност услова пенио и према потврди, коју је подносилац пријаве доставио о учествовању на Међународном сајму дизајна у оквиру фестивала Миксер 2012. године у Београду, али је нашао да ни ова потврда није релевантна за признавање траженог права, јер је протекло рок од 3 месеца од излагања на сајму до подношења предметне пријаве. Поступајући по жалби тужиоца, тужени орган је оспореним решењем од 14.11.2013. године, одбио жалбу као неосновану, уз образложење да је одлука првостепеног органа на закону заснована, јер је првостепени орган правилно применио одредбу члана 19. Закона о жиговима на правилно и потпуно утврђено чињенично стање. Жалбене наводе којима тужилац указује да је Привредна комора Србије једина овлашћена институција за издавање потврде о учествовању на наведеном међународном сајму, те да ниједна институција Краљевине Белгије није релевантна за издавање поменуте потврде, тужени је оценио као неосноване, јер је Привредна комора Србије надлежна за издавање уверења о међународном карактеру изложбе или сајма одржаног у Републици Србији, а како сајам на који се позвао жалилац, није одржан на територији Републике Србије, већ на територији Краљевине Белгије, то је првостепени орган правилно утврдио да потврда од 17.0.2013. године не представља ваљан основ за признавање сајамског права првенства у смислу члана 19. Закона о жиговима. Према датом образложењу ни приложена потврда

Привредне коморе Србије од 29.07.2013. године, не може представљати основ за признавање сајамског права првенства, јер је достављена након истека рока од 3 месеца од излагања на сајму до подношења предметне пријаве.

Чланом 17. Закона о жиговима ("Службени гласник РС", бр. 104/2009, 10/2013), прописано је да подносилац пријаве има право првенства од датума подношења пријаве у односу на сва друга лица која су за исти или сличан знак којим се обележава иста или слична роба, односно услуга, дошпије поднела пријаву. Чланом 19. став 1. истог закона, је прописано да подносилац пријаве који је у року од три месеца пре подношења пријаве употребио одређени знак за обележавање робе, односно услуга на изложби или сајму међународног карактера у Републици Србији или у другој земљи чланици Париске уније или Светске трговинске организације, може у пријави тражити признање права првенства од дана прве употребе тог знака, ставом 2. истог члана закона је прописано да подносилац пријаве из става 1. овог члана уз пријаву доставља потврду надлежног органа земље чланице Париске уније или Светске трговинске организације да је у питању изложба, односно сајам међународног карактера, уз назначење података о врсти изложбе, односно сајма, месту одржавања, датуму отварања и затварања изложбе, односно сајма, и датуму прве употребе знака чија се заштита тражи, а према ставу 3. истог члана закона, уверење да је изложби, односно сајму одржаном у Републици Србији званично признат међународни карактер издаје Привредна комора Србије.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да је правилно решио тужени орган када је, у поступку у коме нису учињене повреде правила поступка од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца изјављену против ожалбеног решења, којим је одбијен његов захтев за признавање сајамског права првенства у поступку који се води по његовој пријави за признање жига број Ж-2013-502 од 02.04.2013. године, за знак у речи "Moo Shema (graf)". Ово јер из списка произлази да тужилац признавање сајамског права првенства тражи по основу употребе пријављеног жига на међународној изложби одржаној у Краљевини Белгији, уз који захтев је на околности да се ради о изложби међународног карактера, доставио потврду представништва Привредне коморе Србије у Белгији. Наиме, сагласно члану 19. став 3. Закона о жиговима, Привредна комора Србије издаје уверење да је изложби, односно сајму одржаном у Републици Србији званично признат међународни карактер, из чега произлази да Привредна комора Србије, издаје уверење о међународном карактеру изложбе, односно сајма, само ако је изложба – сајам одржан у Републици Србији. Стога је правилно закључивање управних органа да потврда коју је за сајам (изложбу) одржан у Краљевини Белгији, издало представништво Привредне коморе Србије у Белгији, не представља потврду надлежног органа из члана 19. став 2. Закона о жиговима, о међународном карактеру одржане изложбе односно сајма, коју и по налажењу суда, сагласно наведеним законским одредбама, издаје надлежни орган државе на чијој територији је тај сајам односно изложба одржана.

Суд је ценно наводе тужбе да управни органи нису тужиоца упутили на орган који је у Краљевини Белгији надлежан за издавање такве потврде, па налази да ови наводи нису основани, јер се из списка види да је првостепени орган, у складу са начелом заштите интереса странака, у поступку који је претходно доношењу ожалбеног решења, обавестио тужиоца резултатом испитивања број Ж-2013-502 од 09.07.2013. године, да приложена потврда Привредне коморе Србије, у конкретном случају, не представља потврду надлежног органа у смислу члана 19. став 2. Закона о жиговима, и затражио од тужиоца доказ да је у року од три месеца пре подношења пријаве употребио пријављени знак, као и доказ о међународном карактеру изложбе у Бриселу, односно потврду надлежног органа Краљевине Белгије, као земље у којој је изложба на коју се позива одржана, али да тужилац у одговору првостепеном органу на резултат испитивања као ни у поступку по жалби, није доставио потврду било ког органа Краљевине Белгије. Такође, суд налази да управни органи нису повредили закон на штету тужиоца тиме што су испуњеност услова за признавање права сајамског првенства у поступку по пријави тужиоца ценили и према приложеној потврди

15 У 20097/13

4

Привредне коморе Србије о учествовању на сајму који је одржан 2012. године, па су без утицаја на другачију одлуку о законитост оспореног решења наводи тужиоца да је ту потврду доставио само како би указао туженом на злоупотребу несавесних лица који су током 2013. године, поднели захтев за признавање жига "Moo Shema".

Цењени су и остали наводи тужбе, али их суд није посебно образлагао, јер су поновљени наводи жалбе које је тужени орган оценио у образложењу оспореног решења и за ту оцену дао довољне и јасне разлоге, које као правилне прихватио и овај суд.

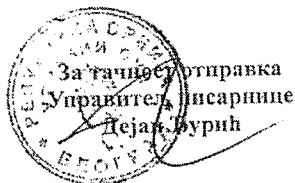
Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, суд налази да овај предлог није основан. Ово из разлога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па како нису испуњени услови за његов поништај, то нема ни услова да суд реши ову управну ствар према члану 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.05.2015. године, 15 У 20097/13

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

КЗ/АМ